

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **2M-AS, s.r.o., se sídlem v České Třebové**, Pod Jelenicí 657, zast. společností ARIADNA s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. prosince 2010, čj. 8822/10-1200-602006, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil její daňovou povinnost k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2006, stanovenou dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Orlicí tak, že ji snížil na částku 399 360 Kč.

Napadené rozhodnutí označila za nezákonné, vydané v rozporu s právními předpisy a založené na podstatných vadách řízení.

Spor mezi účastníky řízení, jak žalobkyně uvedla, je veden o posouzení otázky uplatnění daňových nákladů týkajících se plnění přijatých od společnosti SIPS, s.r.o. Uvedla, že jejím předmětem činnosti je zhotovení staveb, jejich změn a odstraňování, přičemž tuto činnost zajišťuje formou investorské činnosti a pro vlastní realizaci uzavírá smlouvy s jinými stavebními firmami. Tak tomu bylo i v předmětném sporu, kde

odběratelem byla společnost IMOS Brno, a.s., (dále jen „IMOS, a.s.“). Žalobkyně připustila, že realizace dané zakázky probíhala nestandardně, kdy dodavatel, tedy společnost SIPS, s.r.o., fakturoval žalobkyni podle svého rozpočtu a odběratel, tedy společnost IMOS, a.s., na žalobkyni vyžadoval fakturaci podle svého rozpočtu upravovaného v průběhu stavby. Tak se stalo, že mezi fakturací dodavatele a fakturací žalobkyní odběrateli vznikly jisté disproporce. Několikrát také došlo nepozorností dodavatele k mylnému označení objektů, na kterých dodavatel pracoval. Všechny tyto disproporce odstranila žalobkyně, jak dál uvedla, tím, že dodatečně požadovala po dodavateli přepracování podkladů pro fakturace tak, aby celkový objem dodavatelem provedených prací souhlasil s celkovým objemem prací s odběratelem odsouhlasených. Tyto opravné podklady předala žalobkyně správci daně v rámci odvolacího řízení.

Žalobkyně zdůraznila, že veškeré práce provedené a vyfakturované dodavatelem, navýšené o její přírážku, jež činila 6,5 %, se nutně musely objevit ve fakturaci žalobkyně odběrateli. Dodavatel tedy fakturoval za jím provedené práce celkem 16 155 391,90 Kč, žalobkyně fakturovala odběrateli celkem 17 181 313 Kč, takže rozdíl mezi oběma fakturacemi činil 1 025 921 Kč, což představuje přírážku ve výši 6,35 %. Ve zdaňovacím období roku 2006 proto žalobkyně na nákladový účet zaúčtovala a do daňových nákladů uplatnila částku 10 409 786,39 Kč za provedení stavebních prací a dodávky materiálu fakturovaných dodavatelem, společností SIPS, s.r.o., a odběrateli, společností IMOS, a.s., žalobkyně vyúčtovala a zaúčtovala na účet výnosů částku 11 200 128,70 Kč. Žalobkyně tedy vyfakturovala odběrateli v předmětném roce cca o 129 000 Kč více, než činily uplatněné náklady od dodavatele. Částku 130 000 Kč tvořila nedokončená výroba. Jestliže správce daně vyčíslil nedokončenou výrobu na částku 920 529 Kč, pak žalobkyně nesprávně nevyúčtovala částku 790 529 Kč a doměřená daň by tedy měla činit 189 600 Kč a ne 399 360 Kč, jak stanovil žalovaný.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že společnost IMOS, a.s., potvrdila, že přijala stavební práce a materiál v rozsahu, v jakém je žalobkyně vyúčtovala a předložila žalobkyni vyhotovený nedatovaný soupis vad a nedodělků. Z něho vyplynulo, že vícepráce prováděné k různým objektům na předmětné stavební zakázce činily pouze částku ve výši 61 360 Kč a byla o ně navýšena cena díla podle Smlouvy o dílo uzavřené se společností IMOS č. 516 601/0488/06/PS až dodatkem č. 2 ze dne 8.8.2007. Současně z tohoto soupisu vyplynulo, že žalobkyně požadovala zohlednit k objektu SO – 01 částku nákladů za méněpráce ve výši 587 743 Kč. Nebylo však možno zjistit, kdy a jaké konkrétní práce měly být prováděny společností SIPS, s.r.o., na její náklady jako vady a nedodělky, neboť údaje nebyly datované a žalobkyně je uvedla pod položkami „skutečně neprováděnými“ (jak je uvedeno přímo v textu tohoto soupisu), takže nebylo možno zjistit jakoukoliv návaznost na položky fakturované společností SIPS, s.r.o., a ověřit tak jejich rozsah ve zjišťovacích protokolech k fakturám od této společnosti. Navíc byla o částku nákladů vyčíslenou na jejich provádění snížena cena stavebního díla sjednaná se společností IMOS, a.s., (z původní sjednané výše 14 500 000 Kč navýšené dodatkem č. 1 ze dne 31.7.2007 o náklady na objekt SO – 01 na Kč 14 964 461) na částku celkem Kč 14 438 078 Kč až dodatkem ze dne 8.8.2007 a nebylo doloženo, že byly dodány v roce 2006. Svědek, pan K. B., který

v kontrolovaném zdaňovacím období pracoval ve společnosti IMOS, a.s., a podílel se na předmětné zakázce jako stavbyvedoucí, ve své výpovědi uvedl, že většinu projektové dokumentace obdržela žalobkyně při podpisu smlouvy o dílo, a že nějaké méněpráce prováděla, avšak že se o nich nevedly žádné záznamy. Tyto skutečnosti navíc nešlo dle žalovaného z žádných předložených dokladů ověřit. Žalobkyně neprokázala, že se v případě dodávek stavebních úprav a materiálu, které nebyly vyúčtovány společnosti IMOS, a.s., jedná o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), když k nim nebyly dosaženy žádné příjmy (výnosy). Takovým důkazem nemohou být pouhá tvrzení ani upravené zjišťovací protokoly, krycí listy, odbytové rozpočty a ani dodatek č. 3 z 2.10.2009 ke smlouvě o dílo. Upravené zjišťovací protokoly, krycí listy a odbytové rozpočty jsou naopak v rozporu s původním tvrzením.

Dále žalovaný uvedl, že ze všech předložených upravených zjišťovacích protokolů vyplývá, že žalobkyně při zachování původních celkových částek fakturovaných v roce 2006 společností SIPS, s.r.o., zcela zásadně zaměnila položky původně uváděných stavebních úprav a materiálu s tím, že provedla reklamaci zjišťovacích protokolů u společnosti SIPS, s.r.o., a požádala si o jejich odsouhlasení se skutečně provedeným objemem prací potvrzeným odběratelem, tj. společností IMOS, ačkoliv původně trvala na tom, že skutečnost jsou položky uváděné společností SIPS, s.r.o. K tomu žalovaný uvedl, že z obsahu upravených zjišťovacích protokolů nevyplývá žádná návaznost na položky původních zjišťovacích protokolů a nelze z nich ani zjistit, že by se jednalo o opakované dodávky stavebních prací nebo materiálu z jakéhokoliv důvodu (včetně reklamace nekvalitní práce), nebo o dodávky realizované navíc k položkám na konkrétní objekty z jakýchkoliv důvodů a tedy z nich nevyplývá, že by se jednalo v plné výši o náklady, které by bylo možné daňově uplatnit ve smyslu § 24 odst. 1 zákona.

Správce daně, jak žalovaný dále uvedl, podle fakturace společnosti IMOS, a.s., uznal za náklady prokazatelně vynaložené v souvislosti s objektem SO – 101 částku pouze ve výši Kč 712 606,16 Kč, kterou podle předložených původních dokladů v kontrole tvořil součet částky vynaložené ve výši celkem 694 334,01 Kč a částky celkem 18 272,15 Kč, zjištěné jako množství prokazatelně dodaných položek vynásobené cenou za měrnou jednotku, jak je podrobně popsáno ve sdělení správce daně a v rozhodnutí. Správce daně tak z celkové částky fakturované společností SIPS, s.r.o., ve výši celkem Kč 2 041 478,31 neuznal k objektu SO – 101 částku nákladů ve výši celkem Kč 1 328 872,15.

Z nově deklarovaných nákladů ve výši 1 464 206,40 Kč k objektu SO – 101 uznal žalovaný žalobkyni částku celkem 1 297 556,85 Kč (591 087,30 + 211 784 + 494 684,55) jako náklady vynaložené v souladu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (k celkové částce výnosů vyúčtované v roce 2006 společností IMOS ve výši Kč 1 548 465,44) a důvody pro tento postup v rozhodnutí podrobně uvedl. K tvrzení žalobkyně, že společnost SIPS, s.r.o., fakturovala skutečně provedené práce, které byly navíc u tohoto objektu odsouhlaseny a dodatečně upraveny, žalovaný uvedl, že správce daně

kromě položek zjištěné nedokončené výroby k objektu SO – 02 uznal v daňových nákladech položky fakturované společností SIPS, s.r.o., v plné výši, neboť celková částka nákladů i obsah zjišťovacích protokolů a tvrzení žalobkyně korespondovalo údajům rozpočtů odsouhlasených jak se společností IMOS, a.s., tak se společností SIPS, s.r.o. Z upravených zjišťovacích protokolů k fakturám společnosti SIPS, s.r.o., k objektu SO – 02 však vyplynulo, že zahrnují zcela jiné položky než původní zjišťovací protokoly předložené při kontrole, aniž by bylo zřejmé, odkud a z jakých důvodů sem byly podřazeny. Dále z nich vyplynulo, že zahrnovaly i částky, které byly správcem zjištěny v položkách vyúčtovaných společnosti IMOS, a.s., avšak v rozdílném množství a ceně, jak je podrobně popsáno ve sdělení i v rozhodnutí správce daně, ale i částky, které nebyly nikdy vyúčtovány společnosti IMOS, a.s., jako je tomu např. v případě zjišťovacího protokolu k faktuře č. PF20060016. Tento upravený zjišťovací protokol obsahuje i zápornou položku bez návaznosti na původní fakturaci, obsahuje položky, které sem mohly být přerazeny z jiných faktur, jako např. 162 70-1105/00, částka celkem Kč 117 716 uváděná původně k faktuře č. PF20060004 a společnosti IMOS nevyúčtovaná (jak lze zjistit v soupisech, které jsou přílohou protokolu o ústním jednání č.j. 33349/08/273930/2572). Další upravený zjišťovací protokol k objektu SO – 02 k faktuře č. PF20060018 obsahoval položky bez kódů, tedy bez identifikace, nebyla z nich tak opět zřejmá návaznost na vyúčtování společnosti IMOS, a.s. Z upravených zjišťovacích protokolů dále vyplývá, že by uváděnou úpravou došlo k objektu SO – 02 k navýšení o částky nově uváděných položek nejen o částku Kč 577 272, aniž by bylo možné ověřit návaznost položek na původní doklady a na další změny u objektů SO – 01, SO – 101 a SO – 09, ale současně by došlo také k navýšení o dalších 355 963,60 Kč a 245 671,50 Kč (celkem Kč 601 635,10) za položky fakturované dle původních zjišťovacích protokolů společností SIPS, s.r.o., duplicitně. Podle upravených zjišťovacích protokolů by tak celková částka sjednaná v rozpočtech původně k objektu SO – 02 se společnostmi IMOS, a.s., a SIPS, s.r.o., byla společností SIPS, s.r.o., vysoce překročena, což není věrohodné a neodpovídá to ani dodatku č. 3 ze dne 2.10.2009 ke smlouvě se společností SIPS, s.r.o., předloženému v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Žalovaný uvedl, že v případě veškerých úprav ve zjišťovacích protokolech (včetně objektů SO – 01, SO – 09) nelze zjistit návaznost změn na původní zjišťovací protokoly ani oporu pro tvrzení o provádění dodávek víceprací a dodávek méněprací z jakéhokoliv důvodu včetně reklamací nekvalitní práce. Proto tyto doklady žalovaný nepovažoval za důkazy prokazující, že se v nově deklarovaném objemu v případě objektů SO – 01, SO – 02 a SO – 09 jedná o náklady, které by byly uplatněny v daňových nákladech v roce 2006 v souladu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů místo těch, které k předmětným objektům uznal v daňových nákladech správce daně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledal pochybení správce daně ve výši zjištěné nedokončené výroby, o kterou byly zvýšeny výnosy žalobce za zdaňovací období roku 2006 celkem o Kč 920 529,28. Odkázal přitom i na text žalobou napadeného rozhodnutí který obsahuje důvody, pro které není možné žalobci přisvědčit, že listinami předloženými v odvolacím řízení prokázal, že se ve věci nákladů fakturovaných společností SIPS, s.r.o., jako dodavatelem stavebních úprav jednalo

v celém rozsahu o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

K žalobní námitce týkající se přírážky ve výši 6,5 % žalovaný uvedl, že uvedené údaje se týkají celé zakázky, která neprobíhala jen v roce 2006, neboť dodávky stavebních prací pokračovaly také v následujících letech. V kontrolovaném roce 2006 tedy zdanitelné příjmy převýšily náklady na ně vynaložené pouze o cca 0,5 %.

Dále žalovaný uvedl, že úpravami zjišťovacích protokolů došlo naopak k navýšení nákladů na objekt SO – 02, a to celkem o částku Kč 577 272, a to zásadní změnou položek a i přesunem položek mezi všemi zjišťovacími protokoly navzájem způsobem, který neprokazuje jejich návaznost na položky původních zjišťovacích protokolů (včetně těch, které nebyly ani správcem daně zpochybňovány). Žalovaný uvedl v textu napadeného rozhodnutí skutečnosti vyvracející věrohodnost těchto upravených protokolů, a zdůraznil, že právě pro absenci návaznosti nelze k položkám nákladů podle upravených zjišťovacích protokolů přiřadit v roce 2006 nejen jakékoliv tvrzené vícepráce nebo méněpráce, ale nelze ani přisvědčit, že se dodávky od společnosti SIPS, s.r.o., uskutečnily tak, jak těmito upravenými zjišťovacími protokoly deklaruje žalobkyně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyjádřili s postupem podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas. Po prostudování skutkových okolností v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně v roce 2006 zaúčtovala na nákladový účet a do daňových nákladů uplatnila částku 10 409 786,39 Kč za provedení stavebních prací a dodávky materiálu fakturovaných společností SIPS, s.r.o., a v nákladech celkem na tuto zakázku daňově uplatnila částku celkem Kč 11 150 789,80. Vzhledem k tomu, že v kontrolovaném roce společnosti IMOS, a.s., vyúčtovala a zaúčtovala na účet výnosů částku pouze o 49 338,90 vyšší, než celkové náklady deklarované na tuto zakázku, vznikly správci daně pochybnosti, zda žalobkyně na tuto zakázku uplatnila náklady ve správné výši. Z daňového řízení dále vyplynulo, že správce daně z dokladů předložených ke kontrole vyčíslil výši nedokončené výroby celkem v částce 920 529,28 Kč, neboť žalobkyně v kontrolovaném roce nevyúčtovala částky předmětných nákladů na objekty SO – 01, SO – 02 a SO – 09 za konkrétní stavební práce a materiál společnosti IMOS, a.s., (tj. odběrateli) a ponechala je v nákladech a ovlivnila tím základ daně. Vycházel přitom ze skutečnosti, že předmětné náklady vyúčtovala společnost IMOS, a.s. Správce daně proto neuznal předmětnou částku v daňových nákladech s odkazem na časovou a věcnou souvislost podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Dále správce daně vycházel ze skutečnosti, že ke stavebním úpravám na objektu SO – 101 předložila žalobkyně doklady, podle kterých v kontrolovaném roce společnost IMOS, a.s., vyúčtovala dodávky provedených stavebních prací na tomto objektu ve zcela jiném rozsahu a ceně, než v jakých je podle předložených dokladů od společnosti SIPS, s.r.o., nakoupila. V roce 2006 tedy na účet

k objektu SO – 101 zaúčtovala částku ve výši celkem Kč 2 041 478,31 za dodávky stavebních prací a materiálu rozepsané v položkách na zjišťovacích protokolech k fakturám přijatým od společnosti SIPS, s.r.o., č. PF20060010 ze dne 31.5.2006, PF20060011 ze dne 30.4.2006 a PF20060012 z 30.6.2006. Předmětnou částku uplatnila žalobkyně do daňových nákladů v plné výši. Společnosti IMOS, a.s., však v roce 2006 vyúčtovala fakturami č. 2006002 ze dne 30.4.2006, č. 2006005 ze dne 31.5.2006, č. 2006008 ze dne 30.6.2006 a č. 20060022 ze dne 31.12.2006, částku celkem pouze Kč 1 548 464, a to za položky, kterým údaje (názvy a kódy položek, jejich rozsah ani cena) uvedené na zjišťovacích protokolech k fakturám přijatým od společnosti SIPS, s.r.o., neodpovídaly. Ze všech položek fakturovaných společnostmi SIPS, s.r.o. byly podle faktur vystavených společností IMOS, a.s., na objekt SO – 101 v roce 2006 předložených v daňové kontrole prokazatelně dodány položky pouze ve výši 694 334,01 Kč.

Takto nastolený skutkový stav hodnotil krajský soud z pohledu zákona o daních z příjmů a zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), když princip věcné a časové souvislosti upravuje z pohledu požadavků vedení účetnictví i daňových dopadů každý z těchto zákonů jednotlivě.

Zákon o účetnictví v ust. § 3 odst. 1 stanoví, že účetní jednotky účtují podvojnými zápisy o skutečnostech, které jsou jeho předmětem, do období, s nímž tyto skutečnosti časově a věcně souvisí. Tento zákon současně na účetních jednotkách vyžaduje vést účetnictví tak, aby podávalo věrný a poctivý obraz jeho předmětu (ust. § 7), přičemž účetnictví je průkazné, pokud byla provedena inventarizace (ust. § 8 odst. 4 uvedené právní úpravy). Ve smyslu ust. § 29 odst. 1 této právní úpravy účetní jednotky touto inventarizací zjišťují skutečný stav veškerého majetku a závazků a ověřují, zda tento skutečný stav odpovídá stavu v účetnictví. Na citovaná ustanovení zákona o účetnictví pak systémově navazují i jednotlivá ustanovení zákona o daních z příjmů, když v ust. § 23 odst. 1 je uvedeno, že základem daně je rozdíl, o který příjmy převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období a ust. § 24 odst. 1, dle něhož se tyto výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů odečtou pro zjištění základu daně ve výši prokázané poplatníkem.

Má-li být tedy náklad ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů uznán jako daňový, musí být prokázána vazba na příjem přiznaný ke zdanění. Takže, není-li ještě zakázka vyfakturována, je nutno účtovat o zvýšení stavu nedokončené výroby minimálně ve výši skutečně vynaložených přímých nákladů. V opačném případě by totiž docházelo k nezákonnému krácení daně. Ke konečnému vyúčtování přitom musí dojít v témže účetním a zdaňovacím období, neboť zákon právě ve smyslu shora naznačeného principu vylučuje, aby účtování nákladů bylo uskutečněno v jednom účetním období a účtování souvisejících příjmů v období jiném. Tato skutečnost by měla za následek nesprávné vykázání hospodářského výsledku, jakožto základu daně, který představuje rozdíl mezi výnosy a náklady.

Z projednávané věci nepochybně vyplynulo, že žalobkyně vedla svoje účetnictví nezákonně a to v rozporu s účetními a daňovými předpisy, čímž vykazovala nesprávný hospodářský výsledek a základ daně, a nesprávný hospodářský výsledek neupravila o částky neoprávněně zkracující příjmy tak, jak jí ukládá ust. § 23 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Žalobkyně přitom sama v podané žalobě připustila, že mezi fakturací dodavatele a její fakturací odběrateli vznikly jisté disproporce. Povinností žalobkyně tak v nastalé skutkové situaci, kdy zakázku ještě nevyfakturovala, bylo účtovat o zvýšení nedokončené výroby do výnosů. Následně v období, kdy zakázka již byla vyfakturována a byly účtovány související příjmy (výnosy) měla účtovat snížení nedokončené výroby jako protipoložku příslušných výnosů. Jedině tímto způsobem účtování by byla zajištěna věcná a časová souvislost nákladů a výnosů daných ust. § 24 zákona o daních z příjmů a potažmo i vykázán správný hospodářský výsledek jakožto základ daně z příjmů. Pokud žalobkyně takto nepostupovala bezprostředně v návaznosti na jednotlivé obchodní kroky, měla tento nesprávný postup zjistit nejpozději při inventarizace, kterou byla povinna, jako každá účetní jednotka, provést ke dni účetní závěrky a případné rozdíly pak měla zaúčtovat do daného účetního období tak, jak jí tuto povinnost ukládá ust. § 29 a § 30 zákona o účetnictví. Jelikož tak neučinila, postupovala v rozporu s ust. § 23 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Správce daně při tomto zjištění postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto právního předpisu, když základ daně zvýšil pouze o náklady neoprávněně snižující příjmy, neuplatnil mzdové náklady na inženýrskou činnost týkající se příslušné zakázky ani další související náklady, které by také bylo možno promítnout do základu daně. Lze tak konstatovat, že daň z příjmů byla doměřena v souladu se zákonem a žalobkyně nebyla postupem správce daně nikterak poškozena.

Žalobkyně v podané žalobě dále zpochybnila konkrétní výpočet daně, když konstatovala, že její výše měla činit pouze 186 600 Kč a ne 399 360 Kč. Otázkou výpočtu daně se žalovaný podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 4, 5, 7 a 8. Vyplynulo z něho, že správce daně vyčíslil výši nedokončené výroby v částce 920 529,28 Kč v souladu se zákonem o účetnictví i se zákonem o daních z příjmů, když žalobkyně nevyúčtovala částky předmětných nákladů na objekty SO-01, SO-02 a SO-09 za konkrétní stavební práce a materiál společnosti IMOS, a.s., jakožto odběrateli, ponechala je v nákladech a ovlivnila tím základ daně. Nezákonost takového postupu shledává i krajský soud a to z důvodů uvedených výše a současně na odůvodnění rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu odkazuje. Z daňového spisu totiž vyplynulo, že žalobkyně vyúčtovala společnosti IMOS, a.s., dodávky provedených stavebních prací ve zcela jiném rozsahu a ceně, než v jakých podle předložených dokladů od společnosti SIPS, s.r.o., nakoupila.

Postup žalovaného i správce daně shledal krajský soud zákonným, a proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalovanému náklady řízení vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 31. října 2011

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu